

Retninger, hvor speciel Krigsdygtighed ikke udfordres, som Lægecorps, Intendantur o. s. v., og hvor vi ikke godt vilde have Raad til fuldstændigt at betale det fornødne Personel. Dette er lutter Ting, der alt ere forsøgte før, det er Ibeer, der ere byggede paa den bestaaende Organisation, som ere spirede frem af den og, om endog kun stykkeviis, allerede søgte realiserede, men de ere først i dette Lovforslag bragte i et ordentligt System. Den ærede Minister deler derfor Eren for dets Indhold med Andre, hvilket han jo igrønt ogsaa selv paa den smukkeste Maade har udtalt, og navnlig deler han Eren med En, som i Folkethinget har haft Leilighed til at aflægge offentligt Beviis paa sine overordentlige Fortjenester i saa Henseende. Han deler ogsaa Eren — for at jeg dog skal ende med noget mindre Trist end det, jeg hidtil har sagt — med en Mand, som har ydet denne Sag en meget væsentlig Understøttelse, men fra hvem han ikke havde ventet den, jeg mener den Mand, som nu gaar omkring og bærer paa „Consequentserne“. Jeg troer, at den fremkomne Trusel om at ville overtage Landets Regjering har givet en stor Støtte til det nuværende Ministerium, som jeg baade af indre og ydre Grunde anseer for ønskeligt, og derved har bidraget Meget til at hjælpe dette Lovforslag fremad. Jeg skal give det min Stemme, idet jeg forbeholder mig muligt at stemme for Ændringer, hvis de skulle komme frem, medens jeg dog ogsaa kan tage det, som det foreligger, navnlig fordi der ved samme er forbeholdt en Revision, som jeg ønsker maa blive foretagen snarest mulig, for at dermed Udsigten til den snarest mulig kan komme ud af Verden. Naar denne Revision engang er overstaaet, ville vi have en fast Plan, og derved vil Armeen faae, hvad den trænger til, nemlig No i sin Udvikling. Jeg agter saaledes at stemme for Lovforslaget, som det foreligger, og jeg haaber, hvis der bliver foretaget Forandringer deri, hvilke jo ikke kunne være ubelukkede, at de da kun maae være saadanne, som ikke ville udsætte Lovforslaget for nogen virkelig Fare.

Krieger: Det har ikke været mig muligt i den sidste Uge under Forhandlingerne af

Landcommunalloven at følge denne Sags Gang i Folkethinget, saa at jeg, selv om jeg ellers havde søgt nogen Opfordring dertil, ikke anseer det for rigtigt at tage Deel i Sagens Forhandling i Almindelighed; men den Maade, hvorpaa navnlig det ærede Medlem, der nu satte sig, udtalte sig i den senere Deel af sit Foredrag, bringer mig til at ønske at omtale et Par Punkter; undertiden kan Strømmen gaae for stærkt, om jeg saa maa sige, i en vis Retning, saa at man ligesom i Dieblisset maa prøve paa at standse den, for ikke at blive ført længere bort, end man ønsker. Det ærede Medlem var i den Grad tilfreds med Loven, at han vilde stemme for den, som den er. Jeg haaber imidlertid, at vi ville blive frie for at stemme over den usorandret; det vilde i alt Fald falde mig overordentlig vanskeligt at gjøre det. Der er nemlig — saa Meget er idetmindste blevet mig klart ved at gjennemlæse Lovforslaget siden igaar — ved at sammenligne Lovforslaget, som det var vedtaget ved 2den Behandling i Folkethinget, med den Skikkelse, det har modtaget ved 3die Behandling der, foregaaet Forandringer, og navnlig to, som bleve vedtagne med en eneste Stemmes Overtaal, Beslutninger, der paany, hvis det behøves, vise, hvor misligt det er ved 3die Behandling, altsaa i sidste Dieblis, at foretage Ændringer paa et enkelt Punkt, om hvilke man maaskee troer, at de i og for sig ere mindre indgribende, men som ved nærmere Overveielse vise sig at angaae et Led i den hele Bygning, som ikke kan tages ud, uden at gjøre en stor og væsentlig Skade i Henseende til hele Lovens Ordning, ikke blot i formel Henseende, men ogsaa med Hensyn til hele dens indre Bygning. Jeg skal saaledes tillade mig at fremhæve den Forandring, som er bleven truffen ved 3die Behandling i Lovforslagets § 129. Dersom de Herrer have Lovforslaget, som det er vedtaget ved 2den Behandling i Folkethinget, liggende for Dem og ville sammenligne dets §§ 129 og 130 med § 129 i det nu foreliggende Lovforslag, ville De strax see hele Forskjellen. Medens den tidligere § 129 gaaer ud paa, at ingen Corporal kan fremmes til Sergent, naar han har fyldt sit 32te Aar, og at den Underofficer, der har